

L'ADAM ES MASTURBAVA AL PARADÍS

ÁLVARO ROMERO

L'Adam es masturbava al paradís és una aposta que ens mou a renegociar un present ferit, un present que s'esmicola a bocins cada cop que toquem les vores d'allò que co-habitem. Com algunes línies de pensament contemporànies ens fan pensar, hi ha actes que desestructuren les connexions cognitives que organitzen la nostra normalitat. D'aquesta manera, es poden introduir moviments que ens porten a tocar l'estranyesa amb què conjuntament se l'hi ofereix un espai per a la seva experimentació. A cada passa ressonen espectres, imatges que ens sotgen, composicions que sovint no són vistes. Col·locar-nos enmig de l'espai expositiu que se'ns ofereix ens fa agents de les relacions que s'entreteixen entre imatges, possibilitant l'actualització de les seves diferències. Les imatges potencials han d'atendre's per poder ser vistes, però no necessàriament en un grau d'especialització tècnica. Ressonant amb la filòsofa Andrea Soto Calderón, trobem com en la cura de les superfícies hi ha una gran productivitat creativa. Val a dir, però, que l'atenció que intentem procurar sempre està mediatitzada i hem de preguntar-nos com és aquesta mediació.

Encara que potser no hi hagi una pretensió clara pel que fa a l'imaginari que compona l'artista, l'acció d'Adam pertorba el quotidià i ens brinda un estranyament amb el qual teixir altres mons. La col·locació on ens situa aquesta interfície —en l'heterogeneïtat de les vores de la matriu heteropatriarcal— foreda una naturalesa que ja no pot distingir l'endins de l'enfora, l'artificial del natural, filtrant així el desplaçament queer que atén a una condició postnatural. Aquesta reflecteix com la naturalitat mateixa ha estat també produïda i després inscrita en allò real.

On estaria l'Adam al masturbar-se o quin espai composaria? Són dos moviments molt diferents que es clausuren si atenem la dicotomia. Encara que aquesta qüestió discursiva no sigui part del potencial de l'obra, ens permet tocar amb l'espai on ens vol col·locar l'autor. Ens situem

entre mitjans de producció, fent-se i desfent-se; no sabem què és allò que poden. D'aquesta manera, com dèiem, l'exposició esdevé espai liminar, intersticial, amb què a través de les diverses intensitats tonals podem renegociar un present difós que no entén de dicotomies vampiritzades pel capital. S'interrompen els límits de les vores que s'han fixat per atendre les singularitats que desprenen les imatges. Estranyats en la fugida del quefer de la vida, alienats de la naturalitat de la mateixa, passem a construir des de l'artificialitat pròpia de la idea de jardí. Per tant, ens ajuda a pensar conjuntament el que s'ha representat com a naturalesa i ens distancia del sentit comú per produir des de l'abstracció, tal i com han argumentat col·lectius xenofeministes. Ara bé, des de l'alienació que ens mou hem de teixir la consistència del cos, movent-nos estratègicament amb altres cossos, experimentant les poblacions, els anclatges i les fugides que poden els cossos.

Abstraient les imatges podem atendre-les com finestres que toquen un altre superfície, deixant un rastre més o menys intens, marcant més o menys els cossos. Un rastre que es troba al voltant de tots els conceptes preceptes i afectes, l'ombra del caos, el magma presensitiu. A més, entre imatges recorre una claror que sovint és tapada amb les capes opaques d'allò natural. Com habitar la claror que pot deixar passar la finestra? Com situar-nos a la intempèrie de l'estranyament de la naturalesa per construir? Com deixar que aquest vector ens travessi? Com obrir-nos a l'experimentació d'un pla que s'està component?

Podem dir aleshores que aquesta exposició ressona amb els afectes que pot una finestra i que media la idea de llar amb la de naturalesa, compresa com a jardí. D'aquesta manera podem experimentar l'espai expositiu en una obertura a la dissolució de l'autorrepresentació egoica, activant espais productius des de l'estranyesa. Cada imatge pot ser entesa com una ecologia afectiva que dansa amb els diferents espectres que la sotgen, possibilitant múltiples composicions. És per aquest motiu que ens desorientem, les imatges ja no pertanyen a les categories de llar o de jardí, d'interior o exterior, sinó que passen a formar part d'una composició híbrida i productiva que fuig estranyant la co-habitació en la pròpia sala.

Oriol Montero / Skapa